

EZOTĒRISKĀ STUNDA

Noturēta Berlīnē 1905. gada 24. oktobrī.

V ā r s m a:

Spožāks par Sauli,

tīrāks par sniegu,

smalkāks par ēteri

ir Es –

gars manā sirdī.

Šis Es esmu es,

es esmu šis Es.

Šī vārsmā ik rītu paceļ mūs pie mūsu augstākā Es. Šādas vārsmas nav kādas personības patvaļīgi izgudrotas, tās ir iegūtas no garīgās pasaules. Tādēļ to saturs ir daudz dziļāks nekā cilvēki parasti domā. Un pareizi par tām domā tas, kurš pieņem kā priekšnoteikumu, ka nekad nevar pilnīgi izsmelt to saturu, ka tajās var atrast arvien vairāk, jo vairāk tajās iedziļinās. Tādēļ no ezoteriskas skolas puses vienmēr var tikt doti tikai atsevišķi norādījumi, kā meklēt šādu vārsmu satura izpratni. Daži tādi norādījumi tiks doti turpmāk.

Spožāks par Sauli

Cilvēks redz sev apkārt priekšmetus tikai tad, ja tie ir Saules apgaismoti. Tas, kas padara tos redzamus, ir Saules stari, kas no tiem atstarojas skatītāja acīs. Ja nebūtu gaismas, lietas būtu neredzamas. Taču, pateicoties šai gaismai, kļūst redzamas tikai fiziskās pasaules priekšmeti. Gaismai, kas ir "spožāka kā Saule", jāspīd cilvēkam, lai viņš varētu redzēt dvēseliskas un garīgas būtnes un lietas. Šī gaisma nenāk no ārējās Saules. Tā nāk no tā gaismas avota, ko mēs aizdedzinām paši sevī, kad atrodam savā iekšpasaulē augstāko, mūžīgo Es (Selbst). Šis augstākais Es ir citas izcelsmes nekā zemākais es. Pēdējais sajūt to, kas apņem mūs ikdienā kā mūsu ārējā vide, bet tas, kas dzīvo šajā ikdienas ārējā vidē, ir reiz radijs un kādreiz pāries. Tādēļ tam, ko mēs sajūtam sakarā ar to, pašam ir pārejoša vērtība. Un no tādām sajūtām un domām par tām ir uzbūvēts mūsu pārejošais es. Visas lietas, kas tiek Saules apgaismotas, kādreiz nav bijušas un kādreiz to atkal nebūs. Arī pati ārējā Saule kādreiz ir radusies un kādreiz pāries, bet cilvēkam ir dvēsele, kuras uzdevums ir tieši atpazīt lietās mūžīgo. Kad reiz visas Zemes vairs nebūs, tad būs vēl dvēseles, kuras to ir apdzīvojušas. Un to, ko šīs dvēseles būs pārdzīvojušas, tās aiznesīs kā atmiņas kaut kur citur. Tas ir tāpat, kā, ja kāds cilvēks ir izdarījis man kaut ko labu. Pati rīcība pāriet, bet tas, ko viņš līdzi ar to ir iesējis manā dvēselē, paliek. Mīlestības saite, kas mani ar viņu ir savienojusi, nepāriet. Tas, ko mēs pārdzīvojam, ir vienmēr sākums kaut kam paliekošam mūsos. Tādējādi mēs paši iegūstam no lietām paliekošo un pārnesam to mūžībā. Un, kad cilvēki reiz tiks pārnesti uz pavisam citas skatuves, viņi atnesīs sev līdzi to, ko ir salasījuši šeit, un viņu darbi jaunajā pasaulē tiks austi no atmiņām par vecajiem. Jo nav nevienas sēklas, kas nenestu augli. Ja mēs esam saistīti ar kādu cilvēku mīlestībā, tad šī mīlestība ir sēkla, un tās augli mēs pārdzīvosim visā nākotnē, palikdami saistīti ar šo cilvēku uz mūžiem. Tātad mūsos dzīvo kaut kas, kas ir saaustrs ar dievišķo spēku, kas savieno visas lietas mūžīgā pasaules audumā. Šis "kaut kas" ir mūsu augstākais Es. Un tas ir "spožāks kā Saule". Saules gaisma apgaismo cilvēku tikai no ārpusēs. Mana dvēsele Saule apgaismo viņu no iekšpusēs. Tādēļ tā ir spožāka kā Saule.

Tīrāks par sniegu

Pati par sevi katra lieta ir tīra. Tā kļūst netīra tikai tad, ja savienojas ar kaut ko citu, kam nebūtu jābūt ar to savienotam tādā veidā. Ūdens pats par sevi ir tīrs. Bet arī netīrumi, kas atrodas ūdenī, būtu tīri, ja paliktu paši par sevi, ja nesavienotos ar ūdeni nepiedienīgā veidā. Ogle pati par sevi ir tīra. Tā kļūst par netīrumu tikai tad, ja nepareizi savienojas ar ūdeni. Bet, kad ūdens pieņem pats savu formu sniega kristālā, tad no tā izdalās viss, kas nepiedienīgi ar to ir savienojies. Tā arī cilvēka dvēsele kļūst tīra, ja izdala no sevis visu, kas ar to ir saistījies nepareizā veidā. Un tai pašai atbilst dievišķais, nepārejošais. Ikviens ideāls, ikviena doma par kaut ko lielu un skaistu pieder pie iekšējās dvēseles formas. Pievēršoties šādiem ideāliem, šādām domām, tā attīrās, kā attīrās ūdens kļūdamas par sniega kristālu. Un, tā kā garīgais ir tīrāks kā viela, tad arī dvēsele vai "augstākais Es", kas dzīvo visā augstajā un cēlajā, ir "tīrāks kā sniegs".

Smalkāks par ēteri

Ēteris ir vissmalkākā viela. Bet jebkura viela ir arvien vēl bieza salīdzinājumā ar to, kas dzīvo dvēselē. Nevis biežais ir paliekošais, bet gan "smalkais". Akmens, par kuru mēs domājam kā par vielu, pāriet kā viela. Bet doma par akmeni, kas dzīvo dvēselē, paliek. Dievs ir šo domu domājis un no tās izveidojis cietu akmeni. Tāpat kā ledus ir tikai sabiezinātais ūdens, tā arī akmens ir sabiezinātā Dieva doma. Visas lietas ir šādas sabiezinātās Dieva domas. Bet "augstākais Es" atraisa, izšķīdina visas lietas, un tad tajā dzīvo Dieva domas. Un, ja Es ir uzausts no šādām Dieva domām, tad tas ir "smalkāks kā ēteris".

Gars manā sirdī

Cilvēks ir sapratis kādu lietu tikai tad, kad ir aptvēris to ar sirdi. Prāts un saprāts ir tikai starpnieki sirds sapratnei. Caur prātu un saprātu cilvēks nokļūst pie Dieva domām. Bet, ja reiz viņš šādi uztver domu, tad viņam ir jāiemācās tā mīlēt. Pamazām cilvēks mācās mīlēt visas lietas. Tas nenozīmē, ka viņam akli jāpieķeras visam, ko viņš dzīvē satiek, jo mūsu pieredze vispirms ir mānīga. Bet, ja cilvēks piepūlas izziņāt kādu būtni vai lietu līdz pat tās dievišķajam pamatam, tad viņš sāk to arī mīlēt. Ja manā priekšā ir kāds nekrietns, samaitāts cilvēks, tad man nav jāmīl viņa nekrietnība. Tādējādi es tikai nodotos maldiem un arī viņam nepalīdzētu. Bet, ja es mēģinu pārdomāt, kā šis cilvēks ir nonācis līdz savai nekrietnībai, un, ja es viņam palīdzu tikt vaļā no šīs nekrietnības, tad tam ir kāds labums gan viņam, gan es pats līdz ar to izcīnos līdz patiesībai. Man visur jāmeklē, kā es varu mīlēt. Dievs ir ikvienā lietā, taču man šis dievišķais lietās vispirms jāmeklē. Nevis vienkārši kādas būtnes vai lietas ārpusē man ir jāmīl, jo tā ir mānīga, un tad es viegli varētu iemīlēt maldus. Bet aiz katras ilūzijas dzīvo patiesība, un to vienmēr var mīlēt. Un, ja sirds cenšas mīlēt patiesību visās būtnēs, tad "gars dzīvo sirdī". Šāda mīlestība ir tērps, kas dvēselei vienmēr jānēsā. Tad tā pati ieauž dievišķo lietās.

[Ezoteriskās] skolas locekļiem ir jāizmanto dažas brīvas minūtes dienas gaitā, lai saistītu šādas domas ar dievišķās gudrības vārsēm, kas mums ir Meistaru dotas no neizmērojami plašas pasaules pieredzes. Jūs nekad nedrīkstat domāt, ka šādu vārsmu esat sapratis līdz galam; vienmēr ir jāpieļauj, ka tajā ir vēl kaut kas vairāk nekā tas, ko jūs esat atskārtis. Pateicoties šādai nostājai, cilvēks sasniedz sajūtu, ka visā patiesā gudrībā slēpjas atslēga no bezgalības, un šādā noskaņojumā viņš savienojas ar bezgalīgo.

Svarīgi ir nevis medītēt daudzus teicienus, bet gan nedaudziem vārdiem arvien no jauna ļaut dzīvot mierā nonākušajā dvēselē. Pašas meditācijas gaitā nav daudz jāgudro, bet gan pašāviņi jāļauj meditāciju teicieniem iedarboties uz sevi. Savukārt ārpus meditācijām, brīvajos dienas mirkļos arvien no jauna jāatgriežas pie meditējamo teicienu satura un jālūko gūt no tiem kādas atziņas. Tad tie kļūs par dzīvu spēku, kas nolaidīsies dvēselē un stiprinās to, jo, kad dvēsele saistās ar mūžīgo patiesību, tā pati dzīvo mūžībā. Un, kad dvēsele dzīvo mūžībā, tad augstākās būtnes tiek tai klāt un var dāvēt tai savu spēku.